

JYDSK SKOLESCENE

Aarhus Teater

Forlanger I Mirakler?

Skuespil i 3 akter

af

ARNOLD WESKER

Oversættelse: *Henning Ipsen*

MacNeice-digtet, oversættelse: *Martin N. Hansen*

Dekoration: *Jens-Anker Olsen*

Kostumer: *Maria Deleuran*

Iscenesættelse: *Asger Bonfils*

Personerne:

Ronnie Kahn	<i>Preben Ravn</i>
Ada Simmonds, hans søster	<i>Birgit Espersen</i>
Sarah Kahn, deres mor	<i>Bodil Lindorff</i>
Dave Simmonds, Adas mand	<i>Erling Dalsborg</i>
1. flytteemand	<i>Ejner Hans Jensen</i>
2. flytteemand	<i>Bent Conradi</i>
Oberst Dewhurst, Daves arbejdsgiver	<i>Valdemar Brodthagen</i>
Libby Dobson, Daves ven fra krigen	<i>Jørgen Fønss</i>
Sammy, Daves lærling	<i>Kaspar Rostrup</i>
Danny Simmonds	<i>Elsebeth Steentoft</i>
Ester Kahn } Ronnies og Adas tanter {	<i>Elna Brodthagen</i>
Cissie Kahn }	<i>Ruth Brejnholm</i>

Handlingen foregår:

I en landsby i Norfolk, England

1 akt: September 1946

2. akt: 1. scene: Juli 1947
2. scene: Efterår 1953

3. akt: 1. scene: Efterår 1957
2. scene: 1959

Overregissør: *Harald Meller* — Regi: *Jørn Walsøe*

Scenemester: *Aage Rishøj*

Belysningsmester: *Carl E. Andreassen*

Lydteknik: *Palle Føgh* — Frisør: *Caroline Nielsen*

Instruktørassistent: *Peter Eszterhas*

Ophold efter 2. akt. — Spilletid ca. 2½ time

Forlanger I Mirakler?

viser et par Wesker-mennesker, som ikke slår sig til tåls med ideer, men prøver at virkeliggøre dem. Den eneste, som helt tror på dem, er den unge Ronnie, der vel i nogen grad tør opfattes som Weskers alter ego. Han opfører en krigsdans af vild jubel, da de tager fat, og det er ham, der græder, da de foreløbig må pakke sammen. Foreløbig — for håb og stædighed slippe ikke sådan op.

På engelsk hedder stykket *I'm Talking About Jerusalem*. Alle englændere vil straks vide, hvilket Jerusalem, der menes, nemlig det, digteren William Blake skrev om i et af sine berømteste digte. Digtet blev til under den industrielle revolutions sorteste år. Det vender sig ikke blot mod fattigdommen, men også mod den grimhed, som sneg sig ind over ting, over menneskehjertet. Mystikeren Blake ville bygge Jerusalem mellem de djævelske fabrikker, og hans digt blev en fanfare:

Nor shall my sword sleep in my hand
Till we have built Jerusalem
In England's green and pleasant land.
I will not cease from mental strife.

Det er jo Arnold Weskers egen inspiration, men han er en praktisk mand, som erkender vanskelighederne.

De to unge i stykket, som vil bygge deres Jerusalem i Norfolk, er Ronnies søster Ada og svogeren Dave, som sloges i Spanien og gjorde 2. verdenskrig med. Dave er også inspireret af den berømte kunsthåndværker William Morris, der fremhævede håndens arbejde som den eneste mulighed for at undgå at blive slave af maskinen. De lunkne siger, at det er escapisme, den kyniske kalder Dave en profet. Adas mor, Sarah Kahn, som aldrig svigter sin socialistiske overbevisning, fatter ikke, at nogen kan vende storbyen ryggen. For hende er socialisme byens fællesskab, den eksisterer ikke på landet.

I *Forlanger I mirakler?* træder de jødiske elementer tydeligere frem end i noget andet Wesker-drama. En blid og melodisk jiddisch sang afrunder lykkeligt 1. akt, i sidste akt danser Ronnie i trods en israelsk dans, da alle andre resignerer. Allersmukkest er dog Adas og Daves leg med sønnen, da de endnu en gang gentager skabelseshistorien som et spil i spillet. Deres søn, og med ham mennesket, fødes på scenen, han får livets ånde, sine sanser og til sidst evnen til at udtrykke, hvad han ser og erfarer.

Det er vel denne vision, som behersker hele Arnold Weskers arbejde: at vi alle må få evnen til at opleve verden i dens mangfoldighed og mulighed for selvstændigt at formulere vor oplevelse. Den dag, det sker, kan vi bygge Jerusalem midt i en popverden. Wesker viser, at det er værd at forsøge.